

התקנה לשנות הזירום

רבקי גולדפינגר // צילום: נעמה שטרן

מדוע באמת עבר הרב אלון למגדל, מה המחיר של שיימינג לפוגעים, אילו פרשות טופלו בלי להגיע לתקשורת ומה הסיבה שפרשת הרב טאו לא הגיעה לשולחנו של הפורום • לילי גץ־הורביץ, מנכ"לית פורום תקנה, מספרת על הפעם הראשונה שבה פגשה אישה שנכגעה, ומשיבה גם לטענות ולביקורת נגד תפקודו של הפורום

הניגון של אבא לומר באמצע הלילה.
בטלמנת ששת הימים נהרג אחיה אבנר. ענן וחבל שנלחם בקרבות לשחרור ירושלים, נפילתו השפיעה רבות עליה ועל משפחתה. אאלי היו המילואים הראשונים שלו, ולפי שהוא יצא לקרב הוא למד עם אבא שלי את הלכות מלכים של הרמב"ם. שאפילו התן יוצא מחופתו למלחמת נצורה. אבנר היה מאוים, הכול היה כבר מוכן להתחמם. הכלה שלו ליוותה אותו לאיטיביס שאסף את החיילים וזו הייתה הפרידה שלהם. בדרך לשחרור הכותל הם נכנסו למסחר טירי הצלפים בבית קברות מוסלמי. עליו ירדתי וזהה אותם כדור שפגע באבנר בנקום הנחת תפילין של ראש הוא נהרג, היא משתתקת. "אי אפשר היה להלין אותו קרוב ל-24 שעות. הידעה שהוא שכב עם מוטל מול הר הטוריה, טניש כנר בעקידת נחמק, הייתה לי קשה יותר מהידעה על מותו". היא אונרת וקולה נשקק, "הייתי בת שמונה וחצי, ישבנו במקלט ושמעתי את הצנחנים מוכים במתל ישרים ירושלים של זהב, ואני זוכרת שניסיתי לזהות את הקיל של אבנר. לא ידעתי שהוא כבר לא היה בין החיים".
הבשורה הטרואה על מות האח הגיעה עם שוך הקרבות. "אני זוכרת שאבא עשה קרישה ואמר: 'אוי לי שכך קרה לי, ואשריי שוכתי שבני נפל על שחרור ירושלים', והחיים שהיו לפני הטלמנת כבר לא היו החיים של אחיי הטלמנת. הפכנו להיות אחים שכולים ילדים מנוגעים שלא רוצים לצער את ההורים שלהם".
אחיי הטלמנת קעבה המשפחה את המושב ועברה לירושלים. "אמא אמרה שהיא חיבת להיות ליד אבנר". בתחילה טר בתלפיות, וכשת תשל"א היו מהמשפחות הראשונות שעברו להתגורר ברובע היהודי.

זכר שנים אחרי מותו של אחיה אבנר היא זכתה לסדר מעגל ולכתוב לזכרו את הספר 'צנחן' שלא זכה לגנת באבני הסתל. "ישם אני מספרת את הסיפור שלי כאחות שכולה. לאורך הילדות לא דיכרתי הרבה על השטל, כי אם מדברים זה כואב עם הונק לנטיים לחיות עם הכאב".

גם שנים אחרי שהוריה הלכו לעולמם היא מלאת העריכה כלפיהם: "אבא ואנא היו מגדלור בשבילנו. היום בפרספקטיבה של שנים אני קולטת את

את הטלפון הראשון שקיבלה עם כניסתה לתפקידה החדש כמנהלת פורום תקנה, וזכרת עורכת הדין והטוענת הרבנית לילי גץ־הורביץ היסב. "עניתי לטלפון ושמעתי מהצר השני אישה צעירה מטוררת בבכי. בקול רועד היא שיתפה אותי בפגיעה שעברה כנערה מאיש חיטך שפגע בה. היא תיארה את הסבל שהוותה. מצאתי את עצמי דומעת. שאלתי אותה אם היא מסוגלת להגיש תלונה במשטרה והיא ענתה שכרגע לא, אולי בעתיד. היא שיתפה שהחליטה להרים טלפון ולהתלונן כי התברר לה שהנוריה הפוגע עדיין נמצא במערכת, ואם הוא פגע בה - בטח הוא מושיך לפגוע בתלמידות אחרות. היא הבינה שהימים לעצור אותו מלפגוע והתקשרה אלינו. אנשים יודעים שיש להם כתובת והידיעה הזאת כחברה היא מאוד חשובה", היא טעיינת.
"לאחר שהתקה של שנים יש התערדות ויש שיח על הנושא. אני חושבת שלפחות במגזר שלנו יש הרבה יותר מודעות, בוודאי בעשור האחרון. כל מקרה שמתופל על ידי פודום תקנה הוא סיפור אנושי טוב ולא פשיט, אבל אחטו מאמינים שטובר בתהליך לתיקון עולם. יידע כל פונע שגם אם עבר זמן מהפגיעה - סוף דבר להתגלות והוא ייתן את הדין על מעשיו. נמיר עירן ההסתרה".

להיות בתו של רב מקובל
לילי גץ־הורביץ (64), הנכב"לית החדשה של פורום תקנה, נשואה לזאב (ולוול) הורביץ, איש נילין מבני יהודה ושומרון ואם להמישה ילדים, חושבת נצפה ידיו. היא נולדה וגדלה במושב כרם בן זמרה במשפחה של 11 ילדים להוריה הרב מאיר יהודה גץ, רב נקובל כסרדי, ששימש לימים כרב הכותל והטקטות הקדושים וראש ישיבת המקובלים בית אל, והענייתו הרבנית אסתר.
"גדלתי במושב עם כל הייפי שלו, הנתיבים והחיבור לטבע. אבי, הרב גץ, היה רב המושב, וזכרן הילדות שלי מהמושב הוא שאני מתעוררת נשינה ושומעת את

התקנה לשנות הזירום

רבקי גולדפינגר // צילום: נעמה שטרן

מדוע באמת עבר הרב אלון למגדל, מה המחיר של שיימינג לפוגעים, אילו פרשות טופלו בלי להגיע לתקשורת ומה הסיבה שפרשת הרב טאו לא הגיעה לשולחנו של הפורום • לילי גץ־הורביץ, מנכ"לית פורום תקנה, מספרת על הפעם הראשונה שבה פגשה אישה שנכגעה, ומשיבה גם לטענות ולביקורת נגד תפקודו של הפורום

הניגון של אבא לומר באמצע הלילה.
בטלמנת ששת הימים נהרג אחיה אבנר. ענן וחבל שנלחם בקרבות לשחרור ירושלים, נפילתו השפיעה רבות עליה ועל משפחתה. “אלו היו המילואים הראשונים שלו, ולפי שהוא יצא לקרב הוא למד עם אבא שלי את הלכות מלכים של הרמב"ם. שאפילו התן יוצא מחופתו למלחמת נצורה. אבנר היה מאוים, הכול היה כבר מוכן להתחמם. הכלה שלו ליוותה אותו לאיטיביס שאסף את החיילים וזו הייתה הפרידה שלהם. בדרך לשחרור הכותל הם נכנסו למסחר טירי הצלפים בבית קברות מוסלמי. עליו ירדו וזהו אותם כדור שפגע באבנר בנקום הנחת תפילין של ראש הוא נהרג”, היא משתתקת. “אי אפשר היה להלין אותו קרוב ל-24 שעות. הידעה שהוא שכב עם מוטל מול הר הטוריה, טניש כמו בעקידת נחמק, הייתה לי קשה יותר מהידעה על מותו”, היא אומרת וקולה נשקק, “הייתי בת שמונה וחצי, ישבנו במקלט ושמועתי את הצנחנים מוכים במתל ושריפים ירושלים של זהב, ואני זוכרת שניסיתי לזהות את הקול של אבנר. לא ידעתי שהוא כבר לא היה בין החיים”.
הבשורה הטרואית על מות האח הגיעה עם שוך הקרבות. “אני זוכרת שאבא עשה קרישה ואמר: ‘אוי לי שכך קרה לי, ואשרי שזכיתי שבני נפל על שחרור ירושלים’, והחיים שהיו לפני הטלמנת כבר לא היו החיים של אחי הטלמנת. הפכנו להיות אחים שכולים וילדים מנוגעים שלא רוצים לצער את ההורים שלהם”.
אחיו הטלמנת קעבה המשפחה את המושב ועברה לירושלים. “אמא אמרה שהיא חיבת להיות ליד אבנר”. בתחילה טר בתלפיות, וכשת תשל"א היו מהמשפחות הראשונות שעברו להתגורר ברובע היהודי.

זכר שנים אחרי מותו של אחיה אבנר היא זכתה לסדר מעגל ולכתוב לזכרו את הספר “צנחן שלא זכה לגנת באבני הסתל”. “יש אני מספרת את הסיפור שלי כאחות שכולה. לאורך הילדות לא דיכרתי הרבה על השטל, כי אם מדברים זה כואב עם הונק לנזרים לחיות עם הכאב”.

גם שנים אחרי שהוריה הלכו לעולמם היא מלאת העריכה כלפיהם: “אבא ואנא היו מגדלור בשבילנו. היום בפרספקטיבה של שנים אני קולטת את

את
ת הטלפון הראשון שקיבלה עם בניסתה לתפקידה החדש כמנהלת פורום תקנה, וזכרת עורכת הדין והטוענת הרבנית לילי גץ־הורביץ היסב. “עניתי לטלפון ושמועתי מהצר השני אישה צעירה מטוררת בבכי. בקול רועד היא שיתפה אותי בפגיעה שעברה כנערה מאיש חינוך שפגע בה. היא תיארה את הסבל שהוותה. מצאתי את עצמי דומעת. שאלתי אותה אם היא מסוגלת להגיש תלונה בנשטרה והיא ענתה שכרנע לא, אולי בעתיד. היא שיתפה שהחליטה להרים טלפון ולהתלונן כי התברר לה שהנזירה הפוגע עדיין נמצא במערכת, ואם הוא פגע בה - בטח הוא מושיך לפגוע בתלמידות אחרות. היא הבינה שהימים לעצור אותו מלפגוע והתקשרה אלינו. אנשים יודעים שיש להם כתובת והידיעה הזאת כתברה היא נאוד חשובה”, היא טעיינת.
“לאחר שהתקת של שנים יש התערדות ויש שיח על הנושא. אני חושבת שלפחות במגור שלנו יש הרבה יותר מודעות, בוודאי בעשור האחרון. כל מקרה שמתופל על ידי פודום תקנה הוא סיפור אנשי טאב ולא פשיט, אבל אחטו מאמינים שטובר בתהליך לתיקון עולם. ידע כל פוגע שגם אם עבר זמן מהפגיעה - סוף דבר להתגלות והוא ייתן את הדין על מעשיו. נמיר עירן ההסתרה”.

להיות בתו של רב מקובל
לילי גץ־הורביץ (64), הנכב"לית החדשה של פורום תקנה, נשואה לזאב (ולוול) הורביץ, איש ניל"ן מבני יהודה ושומרון ואם להמישה ילדים, חושבת נצפה ידו. היא נולדה וגדלה במושב כרם בן זמרה במשפחה של 11 ילדים להוריה הרב מאיר יהודה גץ, רב נקובל כסרדי, ששימש לימים כרב הכותל והטקטות הקדושים וראש ישיבת המקובלים בית אל, והענייתו הרבנית אסתר.
“גדלתי במושב עם כל הייפי שלו, הנתיבים והחיבור לטבע. אבי, הרב גץ, היה רב המושב, וזכרון הילדות שלי מהמושב הוא שאני מתעוררת נשינה ושמועתי את

העצמות שהיו לאבא. זה לקוש את החול ולחיות בקדושה וטהרה. אבא חי חיים של מקובל, הוא נהג ללבוש בגדי לבן, הקפיד לא לאכול בשר בימות השבת, לקהץ את שולחן השבת בבשמים כמנהג האר"י ועוד. ואבא הייתה בשבילו כשהוא כמנהג האר"י. ועוד. והאבא הייתה בשרוץ כאלה היום. זה היה הדין, היא מדגישה, "אבא כיבד אותה בצורה מדהימה. הווייתו שלהם הייתה קודש. זו דוגמה אישית שאין לה שיעור. על זה מילנו וסבא יצאו לחיים".

לאחר נישואיה עברה כנורה ומחבת ונתן ענים כפרות התקנה לניהול בית ספר. אידוע נטען אצור שהתחמש כמסגרת בית הספר והוביל אותה למקצתה כמקצת רבנית. "הייתי מטפלת בעירה בבית ספר. זום אצור הגישה מורה שלי הובילה וביניה וסיפרה לטלם שגפלה סטולם. הנכסתי אותה אל"י להודו ובשיחה בארבע עינים ביקשתי מנחה שתספר לי טה בדיק קרה. היא פרצה בכבי וסיפרה לי שבגלה הנכס לא את הראש לתוך האסלה, חיבקתי אותה והסברתי לה שיש לנו שתי אופציות: או שאנחנו הולכות מפה ישר למשטרה, או שאנחנו נדברות עם בעלה ומחייבות אותו ללכת לטיפול. היא לא רצתה ללכת למשטרה, ובאמת הגענו אליו הביתה כערב וסיפרתי לו בדיק טה שאני יודעת. אין לי משגב מאיפה היה לי את האותיות ולא פחדתי", היא אומרת. "זו הייתה שידה ארוכה שבסופה היא התחייב לסגל בעניית האלימות שלו. ליחידיו אותם במשך תקופה ארוכה והגעתי אב נופלו ושוקצו".

באותה תקופה היא נתקלה במודעה קטנה ללימוד מקצוע חדש ופורץ דרך - טוענת רבנית. היא, שערך הייתה תחת הרחשם הקשה טאוור מנקה, התחבבה למחיצות המקצוע ונרשמה ללימודים. "החלטתי ללכת על זה. לראשונה בחיי נחשפתי ללימוד לעניק של גמרא, שולחן ערוך. פתאפי אחץ הכספים היהודי שלי התרחב והתגלה בפני מולם מלאק ועשינו של תלמידי המורים". בשנת '95 הישלמה הכשרתה כמקצת רבנית. בהמשך פנתה ללימוד משפטים ועורכת דין, וטאו כשלושה עשורים היא מקדישה את זמנה לתחום דין משפחה, עוסקת בן היתר בתפוצה של תקופה מינית, אלימות במשפחה, גידושין, סוכרית גט ועוד.

כפרסמקטיבה של 30 שנה, מעמד האישה השתפר או הירידה? "ברור לי שיש התקדמות. הדור של היום הרבה יותר נודע. אם נשים חוות אלימות פיזית, מנסות או כלכלת חי כבר יודעת להצבע על כך. גם הבעיה שלוק בבתי הדין השתנה לטובה עשרות שנים. היום הידינים בבתי הדין יותר מחבורים לחיי המשפחה. הם כבר לא מושבעים אוטומטית לשלום בית. הם מבינים שאישה לא יכולה לחיות במקום שרע לה כי אין אדם חי עם נפש כבפחה ואישה לחיים בתנה ולא לעזר. המשפטים הללו הרבה יותר שיתונים בשטח. אני לא אכיר שאין סוכרית וששטים לא סוכרות, אבל אני חושבת שיש ההליך נכון של שטי".

מחויבים לדיסקרטיות מקסימלית

במשך השנים ניהלה משרד בוטיק לשריטת דין ומקצת רבנית יחד עם בתה, אלא שאם הימעה ההצעה להוביל את פורום תקנה, וכך הורבין חשה כי בשלה השעה לשליחות הבאה בחייה: "קיימתי טלפון שטחפשים מועמדות לניהול פורום תקנה, ואמרתי: יש לי את הידע ההלכתי, המשפטי

הארגוני בתחום ותודר בשליחות". בתפקידה כמנכ"לית פורום תקנה החליפה את יהודית שילת, מייסדת הפורום ומנהלת הניתולוכית שכיהנה בתפקיד מינונו הראשון. הפורום טטפל כמקצת רבנית.

באותה תקופה היא נתקלה במודעה קטנה ללימוד מקצוע חדש ופורץ דרך - טוענת רבנית. היא, שערך הייתה תחת הרחשם הקשה טאוור מנקה, התחבבה למחיצות המקצוע ונרשמה ללימודים. "החלטתי ללכת על זה. לראשונה בחיי נחשפתי ללימוד לעניק של גמרא, שולחן ערוך. פתאפי אחץ הכספים היהודי שלי התרחב והתגלה בפני מולם מלאק ועשינו של תלמידי המורים". בשנת '95 הישלמה הכשרתה כמקצת רבנית. בהמשך פנתה ללימוד משפטים ועורכת דין, וטאו כשלושה עשורים היא מקדישה את זמנה לתחום דין משפחה, עוסקת בן היתר בתפוצה של תקופה מינית, אלימות במשפחה, גידושין, סוכרית גט ועוד.

כפרסמקטיבה של 30 שנה, מעמד האישה השתפר או הירידה? "ברור לי שיש התקדמות. הדור של היום הרבה יותר נודע. אם נשים חוות אלימות פיזית, מנסות או כלכלת חי כבר יודעת להצבע על כך. גם הבעיה שלוק בבתי הדין השתנה לטובה עשרות שנים. היום הידינים בבתי הדין יותר מחבורים לחיי המשפחה. הם כבר לא מושבעים אוטומטית לשלום בית. הם מבינים שאישה לא יכולה לחיות במקום שרע לה כי אין אדם חי עם נפש כבפחה ואישה לחיים בתנה ולא לעזר. המשפטים הללו הרבה יותר שיתונים בשטח. אני לא אכיר שאין סוכרית וששטים לא סוכרות, אבל אני חושבת שיש ההליך נכון של שטי".

כפרסמקטיבה של 30 שנה, מעמד האישה השתפר או הירידה? "ברור לי שיש התקדמות. הדור של היום הרבה יותר נודע. אם נשים חוות אלימות פיזית, מנסות או כלכלת חי כבר יודעת להצבע על כך. גם הבעיה שלוק בבתי הדין השתנה לטובה עשרות שנים. היום הידינים בבתי הדין יותר מחבורים לחיי המשפחה. הם כבר לא מושבעים אוטומטית לשלום בית. הם מבינים שאישה לא יכולה לחיות במקום שרע לה כי אין אדם חי עם נפש כבפחה ואישה לחיים בתנה ולא לעזר. המשפטים הללו הרבה יותר שיתונים בשטח. אני לא אכיר שאין סוכרית וששטים לא סוכרות, אבל אני חושבת שיש ההליך נכון של שטי".

במקרים של אשמי מרות וסכנות, רבנים, נחשכים ומתחבטת מהמגור הרת"לאוני, שמנבעים את מעמדם לפניה מניית. גיך הורבין נפיעת כי כחז של הפורום טבע מנהלותם של עשרות האגשים שטובילים אותו במסירות ולטם שמיים: "נחירי בתורה שמוסרת את הנפש במשך עשרים שנה למען מיטר התופעה של פגיעות מיניות ביחסי מרות וסכנות. מרהים להיחב בכל דין אין הם מתייחסים ככזה ראש לעבודת הפורום. אני יושבת עם רבנים בכירים, אנשי טיפול ומשפטים מהטעלה הארשונה, וכולם יחד מבינים עד כמה מדובר כאן בדיני נפשות של נמש. היה מקרה שהפוגע טירב לגבא להעיר ונתן לו החלטות הפורום. אני יושבת עם את הדג שלי, למרות שזה נמש לא מקובל".

אבל למה לעשות את זה? למה למה לפנים משרות הדין עם הפוגע?

"כדי לדעת שעשיתו הטל, כי אצטנו מהרים. כי דיני נפשות זה לשני הצדדים, היא מסבירה. "כנסים בראש ובראשונה רעמפת הונפגע, אבל גם צריך לקחת בחשבון שכשאנחנו מופיעים מררת משפחה וצריך להיות כופי היורים. אחרי הכל, כשמתחילים בסופו של דבר לפיסם עושים את זה בטלוא הנחשות. אבל עד אז חייבים לחשוב על הכול לפני פריטים ולקחת הכול בחשבון. יש לנו חובה מוסרית - לא תעמד על רם ועין, כשרואים פגיעה יש לנו חובה להתייצב ולעזור לטהר את המחנה", היא אומרת.

סדר הדברים נרגע שהפוגע או הפגעת מרימים ביד ורועדת את המלפון לפורום הוא טובנה ושטיחי: "כשאני מקבלת תלונה אני מתחקרת בפגיעות כמה מדובר, אני בודקת האם הפגיעה עונה על הקריטריונים לטיפול הפורום, האם היא עוסקת ביחסי מרות וסכנות עם ידי רבנים ומחכים. רק אז אני מתיבה אותה לוועדה המקצועית שלנו. הוועדה נוונה שבעה חברים, ובהם רבנים, פסיכולוגים, אנשי משפט ואנשי חינוך שבתנים את התלונה ובונים את ההרכב המתאים שידון בה, תוך הקפדה על מידוד יתר החברים. ההרכב כולל ארבעה משתתפים, שתי נשים ושני גברים, ובהם רב, מחק, משפטן ואיש מקצוע טיפולי".

בשלב הראשון ההרכב נחק את המתלונן

"אנשים שמבינים שהם עוסקים בדיני נפשות ממש. כינס של חברי פורום תקנה"

פרסום אינו הצעד הראשון

במקרה של הסורה נטוף איילון או של הרב נוטי אלון - הסכיבה לא ירעה במשך תקופה, מה שאיפשר להם חופש פעולה. "לגבי הרב נוטי אלון, שהוא הפי את ההגבלות שיתפו את הציבור. לגבי המורה נטוף איילון הסכיבה ידעה".

לא כולם ידעו. "מי שצריך לדעת - ידע, לפורים תקנה, אחרי שהוא שומע את הדין, יש כמה בערים שבאפשרותו לנקוט. במקרים מסוימים שולחים את הפוגע לטיפול, עם יותר סודיות, כדי שנדע שהטיפול קדם אותו במשנה. עמד נטף היא שניידעים את המטונים במקום העבודה - זה במקרים של עבירות קלות של שניות ובלות. בכירות של עון ופגע אצטנו מרחיקים הפוגע מלעבוד בחיטן או בתפקיד רבני לצמיתות", היא מבהירה. "במקום שהפוגעים הפח את ההגבלות, שם אצטנו יצאים במסוים. כל כך הרבה שנים פורום תקנה עובד והפרסומים של פורום תקנה על הפרת הגבלות הם נתישים, יש הרב המחולט של הפוגעים טיבלים עליהם את ההגבלות. רק במקרים קיצוניים פורום תקנה חושף את שמו של הפוגע".

למה הגישה שלכם היא שנוכלתחילה לא מפרסמים?

"צריך להבין שכאשר הפורום לא חושף את שמו הפוגע - הסיבה היא נמש לא להכנה על הפוגע, אלא זו הגנה לא פעם על הנפגעת שחוששת להיפגע מנחשפה או שלא מעוניינת בכך. יש עוד שיקולים ועוד דרכים לטפל בתופעה של פגיעות מיניות. לא רק על ידי שיימינג לפוגע", היא הרשת את הביקורת והוציבה כלפי הפורום, ובכל זאת מחדדת: "לקחנו על עצמנו לבחון כמה היבטים שבהם אצטנו רוצים לחולל שינוי. אחת מהמטרות היא האם ובאלו תנאים לפרסם את שמו של הפוגע בעבירות של עון ופגע".

הטענה היא שהבישה עברה צד ושהפוגע הוא זה שצריך להתבייש.

"צריך לקחת בחשבון שלא לכל מתלוננת מתאים הפרסום. מדובר במקרים כופי מורכבים ובדיני נפשות של ממש. אנשים אינרים צריך לפסוק את הפוגע בכל מקרה. זה לא עובד כמה. לא לטלם זה מותרים. לא לכל נפגע יש את הכוח לחשוף שהוא נפגע תקפה מינית, לא כולו נסיסתייה הוא. טה

"אין לנו יכולת הרמטית להגן על הציבור, מי שמתקרב למופעים מתחייב בנפשו". הרב נוטי אלון

יעשה מי שעוד לא בשלה אצלו היכולת הנפשית לחושף, ושהפגע עוד לא הגליל דיו בשביל להגיש תלונה במשטרה, אבל הוא רוצה לעצור את המשך הפגיעות? לא כולם מסוגלים לעשות את הצעד הזה של הגשת תלונה או של חשיפה פומבית, האם בשל כך נמדד עליהם לשתוק לנצח? היא שואלת. "עידן הג'ורנו והחיישה הואת ישר לנאת לתקשורת היא נעמקת. נמחישנו הפרסום הוא רק אחת מכל האופציות האפשריות. יש לחייו של אנשי טיפול לפוגע, יש הגבלות, יש הודעה למקום העבודה ויש גם פיסים. אצטנו תמיד נשתמש בכלים שיש לנו בהתאם למצב ובהתאם לפגיעה. יש המון שיקולים שנלקחים בחשבון, אי אפשר לפעול על אוטומט. אומרים לנו 'תלכו ישר לתקשורת ולרשתות החברתיות', כמו שדרשה הרבנית מלכה פוטרקובסקי באותה סגנה. היא שומעת את עצמה? זאת קצת אירוטי".

למה? "כי היא לא לקחה בחשבון את המצב הנפשי של הפוגעים ועוד אינסוף דברים. אחת הדרכים היא גם לפסום, אני לא פוסלת את זה. אני חושבת שלתקשורת יש תפקיד חשוב בהעלאת רמת המודעות, אבל זה כפיירוש לא הכלי הראשי אלא רק אחד מהכלים".

אולי פורום תקנה היה נחוץ בזמנו כדי לעודד את השיח ואת המודעות במגזר, והיום בעידן המיינס והמדיעית ההולכת וגדלה לפגיעות מיניות הוא כבר פחות רלוונטי? "למה? לאן ילכו אלה שרוצים להתלונן ולעצור את הפוגע? אנשים הפסיקו להסיר, לפגוע? מה השתנה?" היא מהרעקת. "אם לא היה את פורום תקנה במקרים מסוימים, עד כמה שזה נעמד טרא, אנשים היו מנטישים לפגע באין מפריע. גם אם עברי שנים טאא הפגיעה חולה התיישבת ייתכן שאותו אדם מנישך לפגע והסכה בעיה, ויש צורך קריטי מסוים כדי לעצור את מעשי. הפורום עוסק במקרים שללוא הוא היו נשארים ללא טיפול וללא טענה".

"ליהות את הפגיעה כשבירר שנייה"

בגיור אולי למה שנקובל לחשוב, היעד העיקרי של פורים תקנה הוא נמיעת הפגיעות מלכתחילה, ולא רק טיפול בתולדות לאחר מעשה. אצטנו בפרום עוסקים ביינוץ, הירכה, הוונה וחינוך בכל מקום שבו אצטנו מתבקשים לעשות כך. בתקופה האחרונה אצטנו מניעים לפעירי הצינות הרחית כדי לחשוף בפניהם את פעילות הפורום, כדי למנוע שתיקה של שנים, כדי להעלות את המודעות לפגיעות מיניות ביחסי מרות וסכנות ולעודד הנשת תלונה במשטרה בזמן אמת, או קרוב אליו ככל האפשר", היא מספרת.

"אני חושבת שבהחלט יש מודעות בציבור הדתי-לאומי - אבל לא מספיק. אני נותנת הרצאות בתחום כמעמדות חיטן, לסטודנטים, לבנות אולפנה ולבני ישיבות, ואני חושבת שהציבור צמא לה", היא צביינת. "אחרי כל הרצאה ניגשים אליי צעירים להתייעמות ולשיתוף. אני מאמינה שצריך לחשוף במגזר את הכתובת שפורום תקנה משמש, וזה עוד דבר שקיבלתי על עצמי לעשות כדי שהפוגעים לא יישארו עם הפגיעה לעצמם, וידעו שיש להם מתיבה".

בשיחות שלה עם צעירים מתארת גיך הורבין את תמוריה האוהרה הקיימים לפגיעות מיניות. "אני נמקטת טהם שיכינו שורגע בין להיפגע ללא להיפגע הוא שכירר שנייה".

איך אפשר להיות פגיעה מתקרבת?

"הדור הצעיר הוא אלוף. הם לא בוחדים לדבר על זה הכי פתוח שאפשר. זה עדיין אבל יש הרבה יותר פתיחות מתלוננות שמודעות לזכויות שלהן. ולצערי יש גם בגינות. ולמה יש בגינות? אני חושבת שהמתירנות והחשיבה למדיה בימינו היא מסוכנת ופרוצה, במיוחד כשהיא נמצאת בכף ידו של כל אדם, את הגבולות"

"יש דקות ומואנסים שאתה יכול להגיר לעצמך דקה לפני - זה לא טוב, אני גריך לברוח מפה. יש את הרגע הזה שאתה נמין שמישהו לא טוב היך לקרות. חשוב להקשיב לאינטואיציות ולהקשיב ללב. יש נקודות תורפה שהפגיעים יודעים לנצל וכדאי להכיר אותן. את הגלים האלה אני רוצה לתת, כדי שהילדים שלנו יידעו להיות את הסכנה".

החברה הדתית יש שינוי בנושא? יש יותר דיבור? יותר שיח?

"אני חושבת שהדור הצעיר הוא אלוף. הם לא פחדים לדבר על זה הכי פתוח שאפשר. זה עדיין לא בכל המגזר, אבל יש הרבה יותר פתיחות הרבה יותר מלוננות ומודעות לכניות שיקן, ולצבתי יש גם פגיעות. ולמה יש פגיעות? אני חושבת שהמטרות והחשיפה למדיה בימינו היא מסוכנת לפוגע, במיוחד כשהיא נמצאת על כף ידו של כל אדם, אנשים נאבדים את הגבולות", היא אומרת. "אני חושבת שכל הורה חייב לדבר על זה עם הילדים שלו, להחיר, להסביר שכשקורה משהו אי כשהם טרישים שקורה משהו לא נעים, חשוב לשתף את אבא ואמא. את המורה או את הוועדת אל תשארו את הסיפור אצלכם. יש לכם מתייבות גם כלפי עצמכם וגם כלפי החברה, שהפגע לא ינשך לפגוע".

העיסוק היומיומי בפגיעות ובניבול לא מטיער את הביטחון והאטון בבני אדם?

"אנחנו צריכים לדעת שבחברה שלנו יש הטון דברים טובים ומלאים, אבל יש גם בהם דברים לא טובים, וצריך לא לעצום עינים ולהתמודד איתם. צריך להתמודד עם הרעה החולה בחברה, וככל שנכון יותר את הילדים שלנו לחיים, הם יוכלו לשמור על עצמם ולהתמודד. לשאוב את מכן את הבעירים ואתה טעניק להם כלים לחיות ולהתמודד, אני מאמינה שרמת הפגיעות תרד".

כשהמשטרה בפנים - המורום בחוץ

הכוח של פורים תקנה מוגבל. בסוף אין לכם את היסלת לאמוף את ההגבלות שהטלתם על הפגיע. במקרים מסוימים למרות ההגבלות הפוגעים הטישכו להעביר שיעורים כמעט באין מפריע.